

מ"ת (מרכז) 22819-10-24 - מדינת ישראל נ' סאגד מסארווה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

מ"ת 22819-10-24 מדינת ישראל נ' מסארווה (עציר) ואח'
תיק חיצוני: 373926/2024

לפני כבוד השופט מאור אבן חן

מדינת ישראל

מבקשים
נגד

1. סאגד מסארווה
2. מחמוד עאזם
3. אברהים שיח יוסף
4. עבדוללה בראנסי
5. עבד אל כרים בראנסי (עציר)

משיבים

החלטה בעניינו של משיב 4

לאחר שקבעתי כי קיימות ראיות לכאורה הקושרות את משיב 4 לעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, נערך בפני דיון בשאלת מעצרו של המשיב עד לתם ההליכים המשפטיים.

טענות באת כח המבקשת

באת כח המבקשת טענה כי יש לעצור את המשיב 4 עד תום ההליכים. לדבריה, מדובר בעבירות ביטחון המקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית, כאשר יש לתת משקל רב לעובדה שמעשי המשיב נעשו במסגרת ארגון הטרור דעא"ש, המוגדר כארגון הטרור הקיצוני ביותר הקיים כיום.

לדברי באת כח המבקשת, בעבירות ביטחוניות ובעבירות הקשורות לדעא"ש אין כלל מקום לבחינת חלופת מעצר. באת כח המבקשת הדגישה גם את התקופה בה בוצעו העבירות - מלחמת חרבות ברזל - עובדה המגבירה את המסוכנות הנשקפת מהמשיב.

כמו כן ציינה באת כח המבקשת כי מעובדות כתב האישום עולה שיש למשיב 4 קשר עם גורמי חוץ שונים, המשיב הציג חומרים ששלחו לו גורמים בסוריה, המשיב טען כי הוא בכיר בארגון דעא"ש,

המשיב טען כי הוא שייך לארגון הכולל 80,000 חברים. כל אלה מעידים על קיומה של עילת השיבוש שכן קיים חשש כי המשיב ינסה להצטרף אל אותם גורמים בחו"ל. בנוסף חלק מהפעולות המיוחסות למשיב בכתב האישום נעברו באמצעות רשת האינטרנט תוך שימוש בדפדפן TOR אשר נועד להסוות את פעילות המשיב, המשיב אף מחק חלק מההתכתבויות, דבר המגביר אף הוא את החשש משיבוש.

טענות בא כח המשיב

בא כח המשיב הסכים כי קיימת חזקת מסוכנות בהתאם לס' 21 לחוק אך טען כי, גם בעבירות ביטחוניות חמורות חובה על ביהמ"ש לבחון אפשרות שחרור לחלופת מעצר.

בא כח המשיב טען כי במקרה של המשיב לא קיים חשש לשיבוש הליכי משפט. כמו כן טען בא כח המשיב כי מעשי המשיב לא נעברו מתוך אידיאולוגיה דתית קיצונית.

לדברי בא כח המשיב, בניגוד לנאשמים אחרים בתיק המשיב 4 לא ביצע כל פעולה אקטיבית המסכנת את ביטחון המדינה.

בנסיבות אלה ביקש בא כח המשיב מבית המשפט לשקול את האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר וכן להורות על הפנייתו של המשיב אל שירות המבחן לצורך עריכת תסקיר.

דין והכרעה

במסגרת הדיון בשאלת קיומן של ראיות לכאורה קבעתי כי קמה נגד המשיב תשתית ראייתית לכאורית להוכחת חברותו בארגון דאע"ש וכן לכך שביצע פעולות עבור ארגון הטרור, בהתאם לסעיף 22(ב) לחוק המאבק בטרור. המשיב ניהל שיח על ארגון דאע"ש עם נאשמים 2 ו-3 במהלכו הציג עצמו כבעל מעמד בכיר בארגון העורך "סולחות"; צפה עמם בסרטוני מדא"ס אשר לכאורה הופנו כלפיו באופן אישי כאות כבוד, צרך תכני מדא"ס לרבות התכתבויות עם אחרים וחיפוש באתרים של תכנים המזוהים עם מדא"ס, המשיב אף הציע לנאשמים 2-3 להתגייס לשורות הארגון. כל אלה מהווים פעולות אקטיביות אותן ביצע המשיב במסגרת חברותו בארגון טרור דאע"ש.

העבירות המיוחסות למשיב מקימות עילת מעצר לפי סעיף 21(א)(1)(ג) וכן לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים) התשנ"ו 1996 (להלן: החוק). המשיב מואשם בעבירות ביטחון המקימות חזקה סטטוטורית לפיה קיים יסוד סביר לחשש שיסכן את ביטחון הציבור ואת ביטחון המדינה.

מהראיות שנאספו בעניינו של המשיב עולה גם חשש ממשי לשיבוש הליכי חקירה, בין היתר נוכח העובדה שהמשיב כבר שיבש בפועל את החקירה עת מחק התכתבויות שונות ממכשיר הטלפון שלו והשתמש בדפדפן TOR כדי להסוות את פעילותו ברשת האינטרנט.

הרקע לביצוע העבירות המיוחסות למשיב הוא רקע אידיאולוגי קיצוני, של ארגון טרור רצחני ואכזרי - דאע"ש. כפי שעולה מכתב האישום וכן מחוות דעת המומחה מטעם שירות הביטחון הכללי, ארגון

המדינה האסלמית מחזיק באופן גלוי בתפיסה דתית קיצונית שתכליתה מלחמת קודש בכופרים (יהודים, נוצרים ומוסלמים המואשמים בכפירה). הארגון מוגדר כארגון הטרור הקיצוני ביותר הפעיל כיום ומהווה איום ממשי על ביטחון מדינת ישראל.

מקובלת עלי עמדת בא כח המשיב, לפיה אף בעניינם של נאשמים המואשמים בעבירות החמורות ביותר, על בית המשפט לבחון תמיד, האם קיימת חלופת מעצר שיש בה כדי לאיין, או למצער לצמצם באופן משמעותי את הסיכון הנשקף מהנאשם, שכן כידוע המעצר אינו מהווה מקדמה על חשבון העונש.

יחד עם זאת עלינו לזכור כי ככלל בעבירות ביטחונית, ובייחוד בעבירות שנעברו על רקע הזדהות עם ארגון הטרור דאע"ש, אין מקום לחלופת מעצר. פסיקת בית המשפט העליון במקרים אלה ברורה "לא מתקרבים ולא נוגעים בדאע"ש, גם לא עם מקל ארוך, לא בשיטוט באינטרנט, לא באידיאולוגיה ולא חלילה בתכנון ובמעשים" בש"פ 3379/16 אחמד בן נביל אחמד נ' מדינת ישראל (2.5.2016) וכן: בש"פ 6539/15 מדינת ישראל נ' כרים אבו סאלח 15 (19.10.2015).

בית המשפט העליון הדגיש כי אופי פעילותו של ארגון הטרור דאע"ש, מחייב להתייחס במלוא החומרה גם לפעילות שבהקשרים אחרים יכולה הייתה להיחשב לבעלת משמעות פחותה, כדוגמת חשיפה לתכנים אינטרנטיים ראו: בש"פ 7186/17 מדינת ישראל נ' מחמוד ג'אברין (19.9.2017).

עוד נקבע כי עבירות המבוצעות על רקע אידיאולוגי קיצוני, מקימות חזקת מסוכנות אותה לא ניתן לאיין באמצעות חלופת מעצר, ראו: בש"פ 3379/16 אחמד בן נביל אחמד נ' מדינת ישראל (2.5.2016).

חרף בקשת בא כח המשיב, אני סבור כי נוכח עוצמת המסוכנות והחשש לשיבוש הקיימים בענייננו, כל חלופת מעצר לא תסכון ולכן אין מקום לשלוח את המשיב אל שירות המבחן לצורך עריכת תסקיר. כידוע, כפי שפסק בית המשפט העליון לא אחת, אין מקום להפנות נאשם לתסקיר שירות מבחן כאשר בית המשפט סבור שאף חלופת מעצר לא תסכון ראו: בש"פ 4214/21 אבו ג'אבר נ' מ"י (21.6.21).

לסיכום, רק במקרים חריגים ונדירים, לא ייעצר עד לתם ההליכים אדם המואשם בעבירות ביטחון. הגם שלמשיב אין עבר פלילי קודם, אני סבור כי נוכח עילת המסוכנות הברורה ועילת השיבוש, כל חלופת מעצר לא תסכון במקרה זה ועל כן אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ניתנה היום, י"ט חשוון תשפ"ה, 20 נובמבר 2024,
בהעדר הצדדים.